

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci žalobce **M.Ch.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 23. ledna 2013, č.j. 16/DS/13-3**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 11.12.2012, č.j. 25464/OD-P/12, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle **§ 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb.**, o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, v souvislosti s porušením § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 2.000,-Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 6 měsíců a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že nesouhlasí se závěrem o spáchání přestupku spočívajícím v řízení bez připoutání bezpečnostním pásem s tím, že odporuje výpověď svědka nstržm. M.R. a postup rozhodování správních orgánů obou stupňů. V **doplnění žaloby** ze dne 8.4.2013 žalobce uvedl, že nebyla uplatněna zásada v pochybnostech ve prospěch

obviněného. Nesprávný postup správního orgánu I. stupně podle žalobce spočíval v přiřkládání zvláštního důrazu nahlédnutí do evidenční karty řidiče, ač je to jako důkaz o vině nepřipustný postup. Podle žalobce nebylo bráno v potaz, že měl na sobě tmavou bundu, což mohlo zasahujícího nstržm. R. zmást, jelikož pásy jsou taktéž tmavé. Dále žalobce namítal nesprávné poučení, že proti rozhodnutí Krajského úřadu není možné se odvolat. Žalobce rovněž namítal, že v obou rozhodnutích jsou zmíněni dva další policisté, kteří s nstržm. R. ten den konali hlídku, ale ani jeden z nich nebyl vyslechnut, čímž se situace dostává do tvrzení proti tvrzení a za této situace je dáno za pravdu nstržm. R., což podle žalobce odporuje spravedlnosti, aby bylo dáno za pravdu jednomu člověku jen proto, že je policista.

Žalovaný ve **vyjádření** k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že v daném případě proti sobě stály odporující si výpovědi a hodnocení důkazů je ovládáno zásadou volného uvážení a správní orgán hodnotí každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. Hodnocení důkazů je podle žalovaného myšlenkovou úvahou, při které správní orgán přijímá jedno tvrzení a odmítá jiné, přičemž je povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit. V daném případě vycházel správní orgán I. stupně z oznámení přestupku, z úředního záznamu a ze svědecké výpovědi zakročujícího policisty. S ohledem na povahu věci se jiný důkaz nenabízel. Skutečnost, že řidič vozidla není za jízdy připoután bezpečnostním pásem, je objektivně vnímatelná lidským zrakem, proto tvrzení policisty může být samo o sobě věrohodným důkazem. Uplatnění zásady in dubio pro reo je podle žalovaného možné použít za předpokladu, že správní orgán má po zhodnocení všech důkazů pochybnosti o dostatečnosti zjištění skutkového stavu. Jelikož správní orgán tyto pochybnosti neměl, nebyly splněny podmínky pro uplatnění uvedené zásady. K výpisu z evidenční karty řidiče správní orgán I. stupně přihlédl podle žalovaného zejména při ukládání druhu a výše sankce v souladu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Dále podle žalovaného z úředního záznamu, na který zakročující policista v rámci své výpovědi odkázal, je zřejmé, že svědek uvedl, že žalobce měl na sobě tmavší bundu, zároveň však uvedl, že při příjíždění k němu byly obě části bezpečnostního pásu ve svislé poloze a ten den byla dobrá viditelnost a na vozidle nebyly žádné prvky snižující výhled do vozidla. Výsledky dalších dvou přítomných svědků by podle žalovaného k meritu věci nepřinesly žádné nové skutečnosti, neboť další dva zasahující policisté protiprávní jednání žalobce neviděli, jelikož se zabývali jinou policejní činností. Vzhledem k existenci dvou protichůdných výpovědí se musel správní orgán I. stupně vypořádat s tím, která je účelová a která věrohodná. Žalovaný stejně jako správní orgán I. stupně jsou názoru, že výpověď policisty je zcela věrohodná, není v rozporu s oznámením přestupku a s úředním záznamem PČR. Policista na rozdíl od žalobce neměl na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případným zásahem do práv a svobod osob nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného zákrokem. Výpověď policisty podle správních orgánů obou stupňů není ničím zpochybněna.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 18.10.2012, podle něhož téhož dne v 11:20 hodin v úseku Žlutice, Nádražní ulice směrem od centra řídil žalobce motorové vozidlo Ford Transit RZ... a nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, i když jím toto sedadlo bylo vybaveno. Řidič s přestupkem souhlasil, avšak nesouhlasil s bodovým ohodnocením přestupku, a v důsledku toho i s uloženou pokutou ve výši 200,- Kč. Oznámení přestupku žalobce odmítl podepsat.

Podle úředního záznamu ze dne 24.10.2012, sepsaného nstržm. M.R., tento policista zastavil vozidlo žalobce, když řidič nebyl za jízdy připoután, čehož si policista všiml, až když řidič přijel k němu, kde se cca 1 metr před ním otočil téměř o 180 stupňů doprava z pohledu řidiče a vozidlo zastavil na odstavné ploše cca 7 metrů od policisty. Řidič se otáčel krokem, jelikož na odstavné ploše byla ještě další dvě vozidla, mezi nimiž při otáčení projel. Řidič vozidla měl na sobě tmavou bundu, bezpečnostní pásy byly také tmavé a při příjezdu k policistovi byly obě části bezpečnostních pásů ve svislé poloze. Na vozidle nebyly žádné prvky snižující vhléd do vozidla. S přestupkem řidič souhlasil, byl si ho vědom a bylo mu oznámeno udělení blokové pokuty 200,- Kč. Řidič se zeptal, na jaký paragraf mu bude přestupek napsán. Po sdělení příslušného paragrafu řidič odpověděl, že pokud bude pokuta napsaná na paragraf, který řeší pásy, nebude souhlasit s blokovou pokutou za nepřipoutání se, jelikož je tento přestupek hodnocen třemi body v bodovém hodnocení řidičů, proto bylo sepsáno oznámení přestupku. Žádný z kolegů policistů přestupek nezaregistroval, jelikož oba byli ve vozidle.

K jednání dne 4.12.2012 se žalobce nedostavil s tím, že netrvá na své přítomnosti u jednání, při němž bude provedena svědecká výpověď zakročujícího policisty. Svědek M.R. uvedl, že se odvolává na úřední záznam, v němž se podrobně vyjádřil přímo po události, kdy si vše nejlépe pamatoval. Jeho kolegové v té době kontrolovali jiné vozidlo, proto události nebyli přítomni. Svědek popisoval, že se nacházel uprostřed jízdního pruhu na pozemní komunikaci vedle odstavné plochy. Ukazoval řidiči, že má jet na odstavné parkoviště za stojící a kontrolované vozidlo. V provozu na pozemních komunikacích nebyl žádný problém pro to, aby se řidič musel otáčet. Za vozidlem na odstavném parkovišti bylo dostatečné místo k zastavení. Dle názoru svědka se žalobce otočil z toho důvodu, že nebyl připoután bezpečnostním pásem. Když se kolem policisty otáčel, cca 1 až 2 metry před ním, neměl na těle bezpečnostní pás, avšak když policista došel následně k vozidlu, řidič si pás sundával z těla. Z toho důvodu měl svědek za to, že řidič po otočení se připoutal bezpečnostním pásem. Svědek uvedl, že vozidlo stavěl proto, že prováděl běžnou silniční kontrolu a viděl řidiče tohoto vozidla, jak provádí pohyb rukama, jakoby se chtěl připoutat. Proto svědek již při zastavování viděl přes čelní sklo, že řidič není připoután. Když bylo vozidlo v blízkosti policisty, jeho podezření se potvrdilo. Na místě kontroly mu žalobce uvedl, že se otáčel proto, aby nepřekážel na místě, kde mu bylo ukázáno, že má zastavit. Svědek mu odpověděl, že se podle jeho názoru otáčel proto, aby se připoutal bezpečnostním pásem. Podle svědka se na to žalobce začal smát a odpověděl hovorovým souhlasem „No.“ Když svědek přišel k vozidlu, žalobce měl bezpečnostní pás pouze přehozen přes levé rameno a pravou rukou jej držel. Pás nebyl zacvaknutý, čehož si svědek všiml při otevírání dveří. Jelikož se jednalo o vozidlo Ford Transit, podle svědka zezadu nebyly žádné otvory, jimiž by bylo vidět do vozidla. Proto si řidič mohl dát přes sebe bezpečnostní pás, aniž by to bylo vidět. Podle svědka žalobce s přestupkem souhlasil a svědek začal vypisovat pokutový blok na částku 200,- Kč. Tehdy se ho řidič zeptal, na jaký paragraf bude napsáno jeho jednání. Poté řidič odpověděl, že tento přestupek je za body a že s tím nemůže souhlasit. Proto bylo sepsáno oznámení.

V odůvodnění rozhodnutí **správního orgánu I. stupně** se uvádí, že žalobce se na místě kontroly nevyjádřil, při jednání před správním orgánem vyjádřil pouze nesouhlas s obviněním a nechtěl k věci více uvést. Správní orgán I. stupně měl proto za to, že se jednalo

o dvě protichůdná tvrzení mezi žalobcem a zakročujícím policistou. Správní orgán I. stupně vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2008 č.j. **1 As 64/2008-42**, v kterém se soud zabýval tím, jak může zakročující policista rozpoznat jednání jiného řidiče ve vozidle při běžném výkonu služby. Správní orgán I. stupně vycházel z toho, že zakročující hlídkou byl prováděn vizuální dohled nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích a policista musel stát na takovém místě, který by mu zajišťoval řádný výhled na účastníky provozu. Policista uvedl, že stál uprostřed jízdního pruhu na pozemní komunikaci a v rámci běžné kontroly začal stavět příjíždějící vozidlo. V tu dobu nebyly nijak výrazně zhoršené povětrnostní podmínky. Mohl se tak plně soustředit na zastavování vozidla. Z výpovědi policisty je podle správního orgánu I. stupně taktéž zřejmé, že vozidlo žalobce jelo menší rychlostí, přičemž již při zastavování vozidla měl policista vidět, že řidič není za jízdy připoután, což se potvrdilo při dojetí vozidla do blízkosti policisty. Dle vyjádření policisty cca 1 až 2 metry před ním se vozidlo začalo otáčet. Je podle správního orgánu I. stupně zcela logické, že v tomto okamžiku musel policista velmi dobře vidět do vozidla a tedy vidět i nepřipoutání řidiče. Správní orgán I. stupně poukázal i na skutečnost, že dle vyjádření policisty mu řidič tuto skutečnost potvrdil při kontrole hovorovým souhlasem a teprve poté, co měl řidič chtít sepsání na jiný nebudovaný přestupek, bylo rozhodnuto o sepsání oznámení. Podle správního orgánu I. stupně to, co probíhalo na místě kontroly, nemělo vliv na rozhodování správního orgánu, který se pouze zabýval jednáním před zastavením vozidla. Správní orgán I. stupně vycházel i z toho, že se jednalo o nákladní vozidlo s větším čelním sklem než u osobního vozidla a že policista byl přímo na pozemní komunikaci před vozidlem, tudíž musel velmi dobře vidět i do prostoru, kde řidič vozidla seděl. Správní orgán I. stupně měl za to, že pokud by policista nebyl o přestupku přesvědčen, nerozhodl by o postoupení věci ke správnímu řízení, neboť ví, jaké důsledky by mělo, kdyby se zjistilo uvedení nepravdivých údajů. Správní orgán I. stupně připomněl, že policista bez poměru k obviněnému a jako veřejný činitel vypovídal v rámci svědecké výpovědi pod hrozbou daleko vyšších sankcí za nepravdivou nebo neúplnou výpověď. Správní orgán I. stupně v jeho výpovědi neshledal rozpory ani zjevné nelogičnosti. Podle správního orgánu I. stupně skutečnost, kdy řidič není za jízdy ve vozidle připoután bezpečnostním pásem, je objektivně vnímatelná lidským zrakem, zvláště pokud se policista na to soustředil při zastavování vozidla. Správní orgán I. stupně měl za to, že policista mohl zcela jasně určit přes čelní sklo, které nebylo ztemnělé, že řidič není připoután za jízdy. V souladu se zmíněným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu správní orgán I. stupně uvedl, že postačí vizuální pohled, aniž by musela být pořízena fotodokumentace či videozáznam. K osobě policisty a jeho věrohodnosti správní orgán I. stupně měl za to, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti tvrzení svědka, neboť na rozdíl od žalobce neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával pouze služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu zákroku. Ze spisového materiálu je podle správního orgánu I. stupně taktéž zřejmé, že další členové hlídky PČR se zabývali jinou policejní činností, a nelze tedy již vyslechnout žádnou další osobu. Vyjádření žalobce, že nesouhlasí s obviněním, je podle správního orgánu I. stupně účelové proto, aby nebyl potrestán za své jednání. Správní orgán I. stupně nesouhlasil s žalobcem v tom, že pokud stojí proti sobě dvě protichůdná tvrzení, je třeba vždy rozhodnout ve prospěch obviněného s tím, že správní orgán by tuto zásadu uplatnil, pokud by po vyhodnocení všech v úvahu přicházejících důkazů dospěl k závěru, že se nelze přiklonit k žádné z rozporných výpovědí. To znamená, že by zůstaly pochybnosti o průběhu děje. Správní orgán I. stupně však v dané věci dospěl

k závěru, že výpověď policisty je pravdivá a její věrohodnost není ničím zpochybněna a nejsou zde zjevné nelogičnosti a rozpory. Proto nejsou podle správního orgánu I. stupně podmínky pro uplatnění zásady v pochybnostech ve prospěch obviněného.

Podle odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** je z ustanovení § 3 a § 51 odst. 1 správního řádu zřejmé, že správní orgán je povinen nashromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba ke zjištění skutečného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V dané věci proti sobě stály odporující si výpovědi žalobce a svědka zakročujícího policisty. Hodnocení důkazů je věcí správního orgánu, je ovládáno zásadou volného uvážení a správní orgán hodnotí důkazy dle své úvahy jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Hodnocení důkazů je myšlenkovou úvahou, při které správní orgán přijímá jedno tvrzení a odmítá jiné, přičemž je povinen důkazní postup řádně popsat a logicky a věcně přesvědčivě odůvodnit. V daném případě vycházel správní orgán I. stupně z oznámení přestupku z úředního záznamu a ze svědecké výpovědi zakročujícího policisty. Jiný důkaz přicházející v úvahu se nenabízel. Skutečnost, že řidič vozidla není za jízdy připoután bezpečnostním pásem, je objektivně vnímatelná lidským zrakem, proto samotné tvrzení policisty, že viděl nepřipoutání se bezpečnostním pásem, může být věrohodným důkazem. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. **4 As 19/2007-114**, podle něhož „*k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvod pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával služební povinnosti, při nichž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem.*”

O věci samé bylo rozhodnuto **bez jednání** podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Podle § 71 odst. 2 věty třetí s.ř.s. žalobce může žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. S ohledem na toto ust. se soud nemohl zabývat námitkami, které žalobce poprvé uplatnil po uplynutí dvouměsíční lhůty od doručení napadeného rozhodnutí, tedy v tzv. doplnění žaloby ze dne 8.4.2013. Jedná se o námitku proti použití evidenční karty řidiče jakožto nepřipustného důkazu, námitku nesprávného poučení o nemožnosti odvolání proti rozhodnutí žalovaného, námitku proti nevyslechnutí ostatních policistů.

Soud se tak mohl argumentací obsaženou v doplnění žaloby zabývat pouze v tom směru, ve kterém obsahovala podrobnosti ke konkrétnímu žalobnímu bodu, jenž žalobce uplatnil již v žalobě. Tím byl pouze nesouhlas s **výpovědí svědka R.** K tomu žalobce v doplnění žaloby především uváděl, že měl na sobě tmavou bundu, a jelikož jsou bezpečnostní pásy rovněž tmavé, mohlo to svědka zmást. Soud neshledal důvodným toto tvrzení žalobce, neboť z výše popsané výpovědi svědka ve správním řízení vyplývá, že svědek registroval žalobcovu tmavou bundu a měl možnost přesně vypořádat v dané situaci, že žalobce není připoután. Správní orgán prvního stupně správně hodnotil výpověď svědka ve vztahu k okolním podmínkám, kdy policista stál uprostřed jízdního pruhu, žalobce k němu dojel až na

vzdálenost 1-2 m a pak se pomalou rychlostí začal otáčet a policista v tuto dobu mohl jasně vidět do kabiny vozu s velkým čelním sklem. Rovněž policista potvrdil, že viděl u žalobce jasně bezpečnostní pás ve svislé poloze. Konečně nelze přehlédnout ani žalobcovo otáčení a parkování vozidla jinde, než mu policista ukázal, ani svědkem popsané chování žalobce při kontrole. Soud má tak za správný závěr správních orgánů, že policista byl schopen vnímat situaci objektivně svými smysly a posoudit, zda je či není žalobce jako řidič připoután.

Žalobce měl také za to, že nebyla nesprávně uplatněna zásada v pochybnostech ve prospěch obviněného, když se jednalo o tvrzení proti tvrzení. Za této situace považoval žalobce za nespravedlivé, aby bylo dáno za pravdu jednomu člověku pouze proto, že je policista.

Ani s tímto tvrzením nemohl soud souhlasit zejména proto, že v daném případě nevznikly pochybnosti, jež by mohly vést k uplatnění zásady in dubio pro reo. Žalobce totiž sám konkrétním způsobem událost nechtěl komentovat, nerozporoval výpověď policisty ani do oznámení přestupku, ani při jednání před správním orgánem. Naopak policista se vyjádřil k věci velmi podrobně a přesně jak písemně (do úředního záznamu), tak i v rámci své výpovědi. Výpověď svědka R. tedy nevyvolala žádné pochybnosti o skutkovém ději a jiný důkaz nepřicházel v úvahu. Správní orgány správně poukázaly i na výše cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dostupný na www.nssoud.cz), podle něhož může jediná svědecká výpověď policisty být dostačujícím důkazním prostředkem ke zjištění skutkového stavu věci. Se správními orgány se soud ztotožnil i v tom, že okolnost, že se jednalo o výslech policisty vypovídajícího v rámci jeho služebních povinností, zvyšuje věrohodnost výpovědi.

Po zhodnocení všech těchto skutečností a s přihlédnutím k tomu, že policista svoji výpověď činil v rámci výkonu služebních povinností a bez toho, že by byl zainteresován na věci, na rozdíl od žalobce, soud dospěl ke shodnému závěru jako správní orgány, tj. že žalobce spáchal přestupek spočívající v jízdě bez připoutání bezpečnostním pásem.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě **nákladů řízení** bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší

následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. března 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková